

Annales Episcoporum Slesvicensium

Cypraeus, Johann Adolph

Coloniæ Agrippinæ, 1634

Capvt XV. Christophorus II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64615](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64615)

phium lapidi insculptum, quamuis magna ex parte detritum eiusmodi est.

Anno Milleno CCC. ter cum Duodeno.

VValdemarus Dux Slesuici & Natus Erici.

Migrans iacet hic tumulatus.

Pacifer hic Clarus cœli sit in arce locatus.

Lapis vero sepulchralis æreis laminis egregie exornatus, hoc continet Filij eius Erici Epitaphium.

Hic Dux magnificus, Patriæ defensor Ericus

VValdemari natus, Patri iacet associatus.

Anno milleno migrans CCC. ter Vq. Viceno:

Gregorij in Festo, Deus huic miserator adesto.

C A P V T X V.

Christophorus II. Dux Hallandiæ & Samsoe, postea Rex Daniæ 88. Ducatum Slesuicensem sub specie tutela, cum Regno Daniæ vnire & consolidare contendit, cui tamen Gerhardus Comes Holsatiæ restitit. Ob Exactiones nimias subditis exosus, proptereaq; Regno pulsus, ope Iohannis Largi, sui vterini restituitur. Rostochium reddidit. Obijt Anno 1333 Nycoping. Soræ sepultus. Huic liberi fuerunt Ericus, qui in expeditione Gottorpiensi obijt Anno 1331. Soræ sepultus. Waldemarus Tertius alias dictus Quartus Rex Daniæ 89. (de quo postea) Otto captus. Margareta Ludouici Brandeburgensis, Ludouici Bauari Imperatoris Filij, consors: Agnes in cœnobio Sorensi sepulta, & Heilvvig itidem Soræ sepulta.

VValdemarus Dux Slesuicensis Nonus, Christo- phero Kege Daniæ exulante, Rex Daniæ per seditionem electus Anno 1331. quo restituto, Regnum iterum resignare & Ducatum recipere coactus fuit. Huius filius fuit Hinricus Dux Iulandiæ siue Slesuicensis Decimus Anno C. 1370. in vxorem duxit Cunegundam, post cuius obitum Anno

1386. Feudum Ducatus Slesuicensis caducum ad Comitem Holsatiae Gerhardum, ab Olao Quinto eo inuestitum, peruenit.

Gerhardus Magnus siue Caluus, Henrici primi filius, Comes Holsatiae, à Dithmarsis Victus, multos desiderauit Anno 1322. A VValdemaro Anti Rege Ducatu Slesuicensi inuestitus, ipsi paulo post cedere coactus fuit. R andusij in luttia in castris noctu à Dano quodam Niels Ebbeson est iugulatus Anno C. 1339. Itzeboe sepultus, Vxor Elisabetha Henrici Ducis Brunsvuicensis & Luneburgensis soror, ex qua nati ei liberi. 1 Elisabetha ab Harquino Rege Noruuegiae, Magni, Regis Sueci filio repudiata (qui & propterea reiectus) tradita est Christo in matrimonium in claustro Wasten in Suecia, Ordinis S. Brigittae Virgo consecrata. Hae Virgo transactis aliquibus annis, electa fuit in Matrem & Abbatissam dicti Monasterij Wasten: illique, qua decet, magna cum reuerentia, tam in spiritualibus quam temporalibus praefuit gloriosè vt testatur cōtinuator Helmoldi 2. Iohannes Elisabethae frater, Gerhardi filius; cecidit in bello quodam Danico, duabus superstitibus filiabus, quarum altera Nicloto, altera Bernhardo Henetorum Principibus elocata. 3 Henricus Ferreus Iohannis frater Comes Holsatiae (de quo postea) 4. Nicolaus qui cum Danis grauia bella gessit, & à Carolo Quarto impetrauit, vt Hamburgensibus, Comites Holsatiae pro veris Dominis agnoscere, sit demandatum Anno C. 1375. Arensboke fundauit. Eius filia Elibetha primùm Alberto Tertio Megapolitano, secundò Erico Tertio Duci Saxoniae inferioris nupta.

ERICVS filium reliquit Waldemarum nomine, cuius tutelam Rex Christopherus sua sponte ac propria voluntate non rogatus, neque ab agnatis proximis vocatus, suscipere cōtendebat & ambiebat: vt hac ratione Ducatum Slesuicen-

uicensem Regno Daniæ annecteret & vniret : quod ab eius maioribus sæpe tentatum fuerat. Hoc igitur prætextu , & tutoris nomine , arcem *Sunderbergensem* statim occupauit & tenuit: inde vltcrius in Ducatum profectus , consultare ac despiciere cœpit , quibus in locis præsidia commodè collocari possent , quò paulatim totam Ditionem Slesuicensem sibi subijceret, inque suam potestatem redigeret. Sed & arcem *Gottorpianam* occupare conabatur. Quæ res cum per indicium Duci Waldemaro enunciata esset, subditi, qui ei iureiurando obstricti essent, de castro defendendo consilia capiunt, Regisq; conatibus armata manu resistere statuunt. Qua de causa Rex commotus, castrum obsedit: idq; quod omnino sibi persuaferat, se, si castro potitus esset, facili momento, nulloq; negotio Ducatum totum expugnando occupare ac consequi posse. Castra in monte vicino *Slesuicensibus*, ab equis nuncupato, vulgò *Hesterberga*: quasi dicas, monte *Caballino*, locauit, arcemq; obsidione cinxit. Quamuis autem durante obsidione, milites præsidarios, qui arcem tenebant, omni via ac ratione ad deditionem sollicitaret: idq; maximè vrgeret, quod diceret Euentum belli incertum esse, eò tamen rem callidis ac astutis suis consilijs perducere non potuit. Tandem cognitis, ac perspectis eius consilijs ac conatibus, Holsatiæ Comes Gerhardus, ex subditis suis, qui arma ferre possent, non exiguam copiarum manum collegit, ex finitimis quoque locis, *VVestphalia & Holsatia* lectissimum ac fortissimum militem conscribit, eo consilio, vt aut Regem obsidione pelleret, aut in castris adoriretur & opprimeret: vtq; Exterorum aduentu, auxiliariumq; copiarum subsidio, præsidarijs metum adimeret, qui castrum defendebant, dum in summo metu ac discrimine versarentur, ne rebus

perditis ac desperatis, Ducatu iam occupato, nimis
ferò auxilium mitteretur, & laborantibus succurre-
retur. Holsati hoc stratagemate vfi sunt, vt cum præ-
lium ineundum esset, super paludamenta & armatu-
ram, ferramenta, loricas, subuculas, & vestes albas in-
duerent; & ita amicti ad castra Regis properarent.
Dani, quorum oculi candore & albedine illa per-
stringerentur, sibi persuaferunt, multitudinem il-
lam hominum albis vestibus exornatam, qui aduer-
sus se venirent, non esse viros, sed mulieres. Itaque
in cachinnos soluti, ridere cœperunt, quod mulie-
res contra se in pugnam armatas aduentare dice-
rent. Vbi autem Holsati, agmine citato appropin-
quarent, Holsatus quidam, qui Regis castra seque-
batur, in hæc verba prorupit. Hoc vobis confirmo,
qui virtutem & vim Holsatorum noui, eos, qui no-
biscum manum conferturi adsunt, viros esse, non
mulieres, idque hodie experiemur: nam arma sub ve-
stibus albis, quibus amicti sunt, elucere atque emi-
nere video. Primum tumultuaria pugna dimicari
cœptum est. Nam vt eques pediti, vel pediti eques
se se obtulit, ita conflixerunt & velitati sunt. Sed pau-
latim prælium subsidijs creuit, atque incrementum
sumpsit. Tandem signo dato, in aciem Exercitus
vtrunque processit, & ancipiti prælio diu atque acri-
ter pugnatum est, magnaque strages edita, vsque
adeo, vt maxima pars Equitum & peditum vtrunque
occumberet. Interim tamen neutra pars signa loco
mouere, aut alteri cedere volebat. Cumque pugna
pluſculum temporis protraheretur, Rex viribus de-
stitutus, hostium impetum diutius sustinere non po-
tuit. Ibi magno clamore sublato, Dani fluctuan-
tis instar nauiſ, quæ gubernaculo caret, fugam
adornare, & terga dare cœperunt. Inde ex vocifera-
tione

tione metu concepto, milites, qui in acie Danorum postremi erant, & ipsi in fugam se dant. Quos reliqui terrore compulsi, secuti sunt, ita vt passim omnes in fugam se darent, quos auersos Holsati à tergo adorti magna celeritate persequuntur & cædunt. Quamuis multi in syluam vicinam sese reciperent & abderent, arborum propinquitate freti. Atque ita factum est, vt strages minor ederetur. Nam & qui in fuga erant, abiectis armis, vt quæ impedimento erant, per semitas & loca inuia dilabebantur, idque tenebris & nocte ingruente. Postridie cum hostis nullus adesset, Comes spolia cæsorum colligi, & corpora suorum cæsa, ac hinc inde prostrata, in vnum cumulum comportata, terræ mandari, ac more consueto humari, iussit ac præcepit.

De hac insigni Victoria Gloriosissimi ac Magnanimi Ducis Gerhardi prolixè commemorat *Continuator Helmsoldi in manuscripta Historia*, quæ penes nos est, breuique Deo volente in lucem prodibit, ex qua pauca huic Historiæ inserere & ad posteritatem transmittere, non inutile nec ingratum fore existimo: ita enim scribit: Dictus Rex Christophorus anhelans regni sui dilationem, VValdemarum Duce[m] Iutiæ exterminare cupiebat, fraudulenterq[ue] castrum Sunderborg ab eo tanquam ad fideles manus receperat, quo habito, parum illi fuit, quod castrum restituere nollet, vt insuper castrum quoque Gottorpe, & alia castra Ducatus occupare satageret. Quare dictus Dux VValdemarus, Comitem Magnum Gerhardum, auunculum suum, contra Regis Tyrannidem in auxilium vocauit. Et aliquandiu vtrò citroq[ue] conflictibus habitis, Rex cum magna potentia, validoq[ue] exercitu ante castrum Gottorpe, in monte Hesteberg castra collocauit.

Vbi

Vbi Comes Gerhardus cum auxilio fratris sui, Giselberti Archiepiscopi Bremensis, & Westphalensium, ac cum Holsatis, occurrens Regi, castrum Gottorpe & Ducem de super obsidenti, Regem cum suis de campo pepulit ac fugauit, multis de Danis interfectis & captis. Et pro hac victoria, proq; sumptibus ac impensis, dictus Dux VVolmarus, castrum Gottorpe Comiti Gerharδο, suo auūculo, Primo, pro magna summa pecuniarum argentearum pignori opposuit. Et facta fuit hac victoria anno Domini Millesimo trecentesimo vicesimo nono. Verissima ac constanti fama quoque refertur, omniumq; ore perhibetur, quod illa die, quando Comes Gerhardus bellare voluit, Imaginem Beatæ Virginis de Itzehoe in humeris suis habuerit, flexisq; genibus ter orando Dominum Deum, trina vice hunc versum decantauerit. Nos hac die tibi gregatos serua Virgo in lucem mundi &c. qui in Ecclesijs canitur. Dani stantes super montem Hestenberg, curribus benè onustis circumdati, clamabant contemptim ac derisorie, Mulieres venient contra nos, cum Holsatorum exterior vestis semper alba esset, & videbatur Danis, esse mulieres: sed vnus de Holsatis N. qui erat in seruitio apud Danos dixit. Videbitis hodie non esse mulieres, quia video signum & clenodia Galcarum virorum & non mulierum. Cum autem belli initium fiebat, vnus Holsatorum clamabat: Dani fugiunt: Dani fugiunt: Et sic omnes in fugam continuo versi sunt. Et verissime ac certissime dicitur, quod dictus Gerhardus Comes, in vsu habuerit, quoties bellum intrare deberet, quod imaginem parua in Beatæ Virginis Mariæ de claustro Monialium in Itzehoe, vbi sepulturam habebat, in collo suo portare consueuerit, Reginam cœli semper in auxilium suum precibus inuocauerit: quod tunc in illo bello tali imagini fuerat à Danis casu vna manus abscissa, quam manum artifices pictores postmodum restaurare volentes, quando vna die apposuerunt, altera die inuenerunt semper abiectam. Et talis imago adhuc hodie in memoriale
signum

signum caret manu tali. Et Deus omnipotens ob merita Beatae Virginis Mariae, miracula, vouentibus se imagini tali, multa ac insignia operatur in illa. Vnde ab illo tempore vsque ad tempora praesentia inoleuit, quod Principes Holsatiae talem imaginem semper in collo portare consueuerint, quando bellum intrare volebant. Quia Beata Virgo Maria terrae Holsatiae est aduocata & adiutrix. Quare in eius laudem, Maiores Ecclesiae terrae Holsatiae à Principibus sunt fundatae, videlicet in Håburgensi ciuitate, & alijs, &c. Hæc Cōtinuator Helmoldi. Insigni hac strage edita, victoriāq; de hostibus recuperata, arx Gottorpiensis obsidione liberata fuit, quam Dux Waldemarus, Danis è Ducatu Holsatiae in Regnum Daniæ reuersis, Comiti Gerharδο pignori dedit, quoad ei de impensis in militem factis satisfactum esset, & vt Comitem ad manum semper promptum ac paratum haberet, qui Danis resisteret, eorumq; conatus impediret ac reprimeret, si more consueto rursus excursions & eruptiones in Ditionem Slesuicensem facerent. Occurrendum enim erat maturè Danis, ijsq; obuiam procedendum, vt qui cladem acceptam plerunque acerri-mè vlisci ac vindicare soleant. Ipse autem Rex, hac belli calamitate, multorum odium ac inuidiam aduersus se conflauit, & imprimis subditorum Regni Daniæ, qui videbant eum finitimis iniurias intulisse, nihilque tale merentes tam hostiliter ac violenter bello armisq; lacessiuisse. Huc accedebat, quod incolas Regni, tributis & exactionibus intolerabilibus grauasset & vexasset. Quin & Fratrem Ioannem Comitem Wagriæ, sibi infensum & inimicum habebat. Quibus de causis Regni Procures, Gerharδο Comite & Regis fratre accersitis, Regem Christopherum Regno pellere statuunt. Qui statim aduolant, & Fioniam petunt, arcemq; Nuburgensem obsessam, confestim

stim capiunt. Antequam enim eam obsiderent, ad Regem quosdam miserunt, qui illum monerent, ne extrema quæque experiretur. Ita sine vlla cunctatione deditio facta est, & præsidium Regium traditum. Rex ab omnibus destitutus, cum videret rem ad arma spectare, *Rostochium* profectus est, illicque magna pecuniæ summa collecta, militem conscripsit, quem in Daniam ad Comitem expellendum transmitteret. Sed Comes præsidio maiori & fortiori munitus & instructus, quam ut cum eo Rex prælio contendere auderet, re infecta, *Dania*que relicta, extra Regni fines sese contulit & exulauit. Proceres Regni, qui auersissimo à Rege animo essent, de consilio Comitum *Holsatiæ*, *Waldemarum* Ducem *Slesuicensem* Regem creaverunt & elegerunt, qui Rex exortus, Concilio Procerum habito in *Fionia*, *Gerhardo Ducatum Slesuicensem* concessit, eoque inuestiuit: *Iohanni* verò *Vvagriam*, *Lalandiam* & *Falsfriam*. *Ericus* *Christophori* Regis Exulis Filius, qui adhuc aliquam Regni partem vsurpabat, collecta manu Danorum *Gottorpiam* obsidere coepit. Qua re comperta, *Iohannes Vvagriæ* Comes, exercitu collecto, validaque copiarum manu instructus, *Ericum* hostiliter aggreditur, exercitumque fugat & cædit. In qua pugna *Ericus* vulnere lethali confectus morte occubuit: atque ita obsidio soluta est.

Sequenti anno *Christophorus* Rex *Lubecam* venit, & cum Comitibus transegit. Pax his conditionibus coijt, ut Rex Comitibus octoginta mille marcas solueret, quibus solutis, in Regnum, quo pulsus esset, restitueretur, exceptis tamen Provinciis, quas *Waldemarus* Comitibus vtendas & fruendas concessisset, &, ut *Waldemarus Ducatum Slesui-*

Slesuicensem reciperet. His ita pactis & conuen-
tis, in Daniam redijt Christophorus, à Comiti-
bus contra voluntatem & consensum Procerum in
regnum reductus. Proceres hominem *Vvardingbur-*
gæ repertum, circumfident, & in custodiam tradunt,
qui tamen facili negotio, fauentibus Regi Comiti-
bus, cædi ac profligari potuissent. Iuti, qui omnium
postremi Christophoro hostes facti sunt, ei sum-
moperè aduersari, omnibusque viribus resistere cœ-
perunt: è contra verò Waldemarum electum omni-
bus modis defendere ac tueri laborabant ac conten-
debant. Quare arcem *Gottorpiam* obsident. Iohan-
nes frater Christophori, exercitu collecto, obses-
sis subsidio venit, & Danorum castra de impro-
viso aggressus, oppugnare cœpit. Ibi clamore calo-
rum & lixarum sublato, Dani simul erumpunt, &
ad resistendum sese parant; ita, vt hæc res exiguo
tempore externam aliquam speciem & formam præ-
lij præ se fereret. Nam Dani paulò post sese in fugam
coniecerunt, ex quibus multi passim cæsi, nongenti
circiter feruntur occubuisse: multi etiam viri No-
biles ex *Iutia* capti, quos Comes in Holsatiam per-
ductos, in custodiam coniecit. Annis autem sequen-
tibus Gerhardus, quod vbique ei fortuna faue-
ret, in summam inuidiam apud Regem Christopho-
rum adductus fuit, quæ paulatim ita creuit, vt
Rex illum armis persequi statueret. Itaque coniu-
ratione cum fratre facta, quem facilè in suam sen-
tentiam pertrahere poterat, exercitum collegit.
Altero illorum victo, statim *Gottorpiam* mouit, eam-
que obsedit, idque quod Waldemaro eiecto, si-
bi sine vllò impedimento transitum liberrimum
per Holsatiam patère videret. Castra ad *Hexami-*
liam vel valtum Danorum locat, vt Gerhardo
venien-

venienti iter præcludat, & impediatur, quo minus ob-
 lessio arcis *Gottorpianæ* solvatur, ut paulò ante factum
 esset, & quod facilius existimaret, hostem vallo *Dano-*
rum excludere, quam *Hesteberga*. His rebus explora-
 tis, *Gerhardus* equitatum & peditatum qualemcum-
 que, quod hominum militarium magna esset penu-
 ria, ex *Diecepsi Bremensi*, *Westphalia*, & alijs locis fini-
 timis conscribit, quibus eius necessarij belli socij præ-
 erant, eosq; *Rendesburgum* magnis itineribus contende-
 re iubet, ubi hostem expectare ac præstolari decre-
 uerat. Verum cum tardius aduentarent illi, quos ille
 conscripsisset, quod longum iter emetiendum esset,
 milites qui *Rendesburgi* diuersati erant, magnos interea
 sumptus fecerant, ut soluendo non essent. Quamob-
 rem *Ciues* eos ciuitate egredi prohibuerunt, quoad
 de impensis satisfactum esset. Comes, cui de mora, mi-
 litibus ob æs alienum iniecta, nihil constaret, neque
 vlla ratione suspicaretur, illos eam ob causam à ciui-
 bus detentum iri, ciuitate egressus ea spe, ut si fratris
Regis Ioannis copiæ cum exercitu suo, quem statim
 subsequitur existimabat, coniungerentur, se facile
 hostem superaturum & prostraturum. *Comiti* ex
Vrbe egresso statim hostis occurrit. Quare signa ferri
 iussit, & quamuis ijs militibus, qui *Rendesburgi* detine-
 rentur, destitutus esset, fortunam tamen experiri,
 mortemque potius oppetere, quam turpiter fugere
 maluit, licet animo valdè angeretur, quod imparatus
 ad pugnam veniret. Quòd tamen, quantum potuit,
 dissimulauit, habitaque concione, Deum hominesq;
 testatus est, se nulli vnquam loco vel tempori defuis-
 se, quin, quoties ad arma conclamatum esset, maxima
 celeritate eò contendisset. Quare & hoc tempore, fu-
 gam sibi turpem fore, quod bellum illud pro difficili
 & periculoso habendum non sit, in quo si modo cum
 hoste

hoste animosè & viriliter congredieretur, victurum hostemque superaturum se omninò sperabat. Quà de re ex bellis superioribus cum Rege gestis coniecturam capi posse, animumq; sibi prælagire, neque hoc tempore hostes superiores fore, neque Regem meliori fortuna & euentu, quam antehac fecisset, bellaturum, felicemque sibi victoriam Deum benignè concessurum esse. Itaque militum collaudata fide ac fortitudine, quos neque timor neque hostis antehac flexisset, hortatus est, vt sui similes (hoc est) fortes & constantes permaneant, hostemq; alacriter ac animosè inuadant. Quibus dictis, prælium initum est, in quo Rex tot millium copijs vndique circumdatus & stipatus fuit, vt præ timore animum ferè desponderent Comitum cohortes, militesq; qui cum eo congressuri, acieq; dimicaturi erant: sed prælio commisso, Deus Comitem superiorem esse voluit, Equitatu Regis partim cæso, partim capto. Rex ipse metu perterritus, fuga elapsus est. Comes in eo conflictu grauiter est vulneratus, quem equus excusserat, pedibusque prouolutum miserè conculcauerat. Quem tamen rusticus quidam prostratum iterum erexit, atque in equum sustulit & reposuit, alioquin de eo actum fuisset, quod ungulis equorum subiectus, proculcicaretur. Comes restitutus, longè adhuc ardentius, maioriq; impetu ac conatu hostem, quam antea, insequitur & cædit. Rex de via deflectens, magnis itineribus *Kiloniam* ciuitatem petit, quod *Slesuicum* tutò redeundi & fugiendi potestas ac facultas non daretur: vtpote vallo Danorum interclusus, etsi eò sese recipere omninò statuerat, animumq; induxerat, eo imprimis consilio ac fine, vt Fratris vires & auxilia cum suis coniungeret. In ea fuga à Centurione quodam *Burchardo de Itzehuda*, in pago quodam *Seesteda*, qui vna

cum alijs hostem fugientem insequeretur, Comitissq; statum exploraret, Rex intercipitur. Nam cum nocte intempesta Equites audiisset Burchardus magna cū festinatione prætereuntes, ignarus, vtrum pro amicis an hostibus habendi essent, tandem ex illorum sermone & colloquijs cognouit, ac animaduertit, eos natione Danos esse. Ibi sociorum auxilio inuocato, eos vna cum Rege Christophoro comprehensos cædit. Qua ex re duplicem lætitiā & voluptatem ceperunt, & quod victoria potiti essent, & quod Regem fortuito in suam potestatem rede-gissent. Quem eadē nocte captum *Gottorpium* in custodiam deduxerunt. Quò cum venissent, Capitanei audita voce, Quid rerum illic inquit Comes? ibi Capitaneus captum se grauiusq; faucium simulat. Responsum datum fuit, eum facile liberatum iri, quod magna captiuorum copia esset. Tum Capitaneus verbis hilarioribus indicat, Regem Christopherum captum præ foribus adesse. Portis reueratis, Comes Regem salutatum descendit, & ei aduentum rarum & inopinatum gratulatur, & paulò post Regem in custodiam tradit. Ita bello Regis captiuitate finito firma vtrunque pax facta & constituta fuit. Nam Ioannes frater Regis tandem sese arbitrum interposuit, rebusq; omnibus transactis & compositis, & Regem Comiti & sibi reconciliauit. Rex *Fioniam* Gerhardo cum munitionibus & arcibus regni tradidit, quò omnes, qui capti essent, vinculis & custodiā laxarentur. Christophorus Rex non ita multo post moritur. Anno nimirum 1333. Ioannes quoque de Bockholt, postquam annos 31. Episcopatu præfuisse. Anno 1331. biennio ante Christophorum Regem è viuis sublatus est, & ad latus Chori, quod in septentrionem spectat, Slesuici sepultus. Epitaphium lapidi sepulchrali maximo insculptum, & laminis

laminis æreis olim exornato & insignito, vt ex vesti-
gijs apparet, eiusmodi est. Anno Domini 1331. secundo
Non. Octobr. obiit Dominus Ioannes Episcopus Slesuicensis,
dictus de Bockholt. Orate pro eo.

CAPVT XVI.

Sensit Helimbertus tempus famis & mala Martis:

Dignus sorte quidem Vir meliore bonus.

Urbis Lubeca, dum tempora nubila currunt,

Sollicitis Flamen mœnia tuta colit.

ANNO 1332. Helimbertus Episcopus Slesui-
censis electus fuit, confirmatus ab Archie-
piscopo Lundensi Magno, ea tempestate,
qua bellum adhuc ferueret inter Regem
Christophorum & Waldemarum Ducem Slesuicen-
sem. Vir pius erga Ecclesiam benè affectus, deque
eiusdem salute ac incolumitate præclare meritus, vt
quam ipse miserè afflictam, malisque diuturnis pres-
sam ac exhaustam, pro viribus prouehere & locuple-
tare summoperè studuit ac laborauit. Nam simul at-
que Episcopus exortus esset, beneficium admodum
sepe præstitit. Idque ex eo colligere licet, quod Anno
Millesimo trecentesimo trigesimo quinto, præsen-
te Duce Waldemaro in arce Gottorpiensi, om-
nes possessiones & rus, quod in Parochia *Srvantzen*
in campo *Rinkenissa* habebat, de quibus quotannis
duæ oræ (ortich) annonæ pendebantur, Capitulo
Slesuicensi largitus sit, & terra viridi in manum sum-
pta & proiecta tradiderit, quod *Scotare* vulgò dicitur:
quæadmodum Maiores illius, illa liberrimè possedissent,